

[Birthe Rønn Hornbech]

Ministeren nævner i sin redegørelse, at behandlingstilbuddene i altovervejende grad fortsat må baseres på frivillighed, men at det kan være påkrævet at finde nye veje for at fastholde stofmisbrugerne i behandlingssystemet. Jeg ved ikke, om jeg tør spørge, for tvang er jo et uartigt ord, og jeg forstår også godt, hvis ministeren ikke vil svare mig. Jeg vil dog alligevel godt nævne ordet. Det er selvfølgelig ikke rart at tænke på, at man skulle tvangsbehandle narkomaner, men ministeren er selv inde på de talrige mislykkede behandlinger, som masser af narkomaner har været igennem, og jeg synes lige, jeg vil antyde problemstillingen ud fra den formulering, der er i redegørelsen.

Venstre er meget enig med ministeren i fremhævelsen af den betydning, som familie, bolig, uddannelse og arbejde har for en vellykket behandling. En afgiftning er i sig selv langt fra tilstrækkelig. Narkotikamisbrug er meget ofte udtryk for en flugt fra tilværelsen, og kan levevilkår og livskvalitet ikke forbedres så meget, at ikke blot den medicinske, men også den sociale afhængighed afhjælpes, vil en ren og skær afgiftning ikke have nogen langtrækkende virkning. Derfor tror jeg også som ministeren, at vi i meget vidt omfang skal være opmærksom på de muligheder, der ligger i det frivillige arbejde.

Vi har i retsudvalget netop modtaget en rapport fra forsøgsklinikken, der har bestået i fem år uden statstilskud, og jeg vil bede mine kolleger i retsudvalget om, at vi får en drøftelse af denne rapport. Jeg mener, at vi skal være meget åbne og opmærksomme på, at andre grupper end de traditionelle behandlere kan være med til at afhjælpe disse dybt alvorlige problemer.

Specielt om metadonbehandling vil jeg sige: vi har drøftet det igennem nogle år i venstre. I erkendelse af de mange mislykkede nedtrappingsforsøg er vi åbne over for, at der i visse alvorlige tilfælde kan være grund til at anvende denne fremgangsmåde, men – det siger sig selv – under lægekontrol.

Vi kan ikke afvise de resultater, som ministeren nævner i redegørelsen: det har vist sig, at forholdene er blevet bedre blandt disse narkomaner, og der synes at være en forbedring med hensyn til kriminell adfærd.

Forebyggelse er lige så vigtig som helbredelse. Det er vigtigt, at vi gennem oplysning, specielt over for de unge, fortæller om nar-

koens skadelige virkning. Her har jo kriminalpolitiet i årevis haft et glimrende samarbejde med skoler og andre myndigheder. Jeg vil her nævne – og jeg er ked af at gøre det – at der i sidste nummer af Dansk Politi er en artikel af en skolelærer, der mener, at samarbejdet mellem politi og skolelærere kan betegnes som stikkervirksomhed fra skolelærernes side. Jeg tror, at det er en enlig svale. Jeg tror, langt de fleste skolelærere har forståelse for, hvor vigtigt det er, at politi og skole kan arbejde sammen.

Det kriminalpræventive arbejde har netop i de senere år været meget koncentreret om oplysning om narkoens skadelige virkning, og der er udsendt meget materiale herom fra det kriminalpræventive råd. Jeg er også bekendt med, at forsikringsselskaberne for nylig har givet det kriminalpræventive råd penge til dette arbejde. Det siger lidt om, med hvilken alvor forsikringsselskaberne ser på de følgevirkninger, narkomisbruget har i form af kriminalitet.

Ministerens redegørelse indeholder et afsnit om politiets indsats i efterforskningen af narkosager. Lad mig med det samme sige, at vi tror ikke i venstre, at højere straffe kan løse problemerne alene. De professionelle narkoforhandlere er hårde forretningsfolk, der nøje afvejer risiko og indsats over for fortjenstmulighederne, og så længe der er aftagere – altså hungrende narkomaner, der er parate til at betale tårnhøje priser – så længe vil der også være kyniske købmænd, der udnytter denne menneskelige elendighed til egen økonomisk fordel.

Der er tale om en organiseret international kriminalitet, som fortsat gør det nødvendigt, at også politiet i Danmark arbejder internationalt.

Der er bevismæssigt det ganske særlige ved narkosager, at kriminaliteten skal afsløres på det forberedende stadium. Når først en handel har fundet sted, er det næsten umuligt at finde bagmændene. I næsten alle andre sager kan politiet regne med, at ofrene anmelder forbrydelsen, og politiet kan som regel regne med, at ofrene er mere end villige til at hjælpe politiet i efterforskningen. Helt anderledes er det i narkosager. Her kan politiet hverken regne med anmeldelser eller anden hjælp fra narkomanerne, ofte snarere tværtimod, fordi disse ofre er så afhængige af deres leverandører.